

Əlisəmid Kür

NƏ OLA-OLA

Çölün dumanında azıb qalasan,
Bir qoyun sürüsü otlayan yerdə.
Əlini dizinə çırpıb qalasan
Ürəyin buz kimi çatlayan yerdə.
Sonrası... sonrası nə ola-ola.

Ocağın da sönə, düşəsən dərdə,
Yanasan, öz tüstün başından çıxa.
Bıçağın sümüyə dirənən yerdə
Cibindən pas atmış bıçağın çıxa.
Sonrası... sonrası nə ola-ola.

Əynində quruya nimdaş köynəyin,
Tənhalıq içində canın sıxıla.
Görəsən sinəndə bir daş göynəyir,
Qəfildən bir quzu sənə qısıla...
Sonrası... sonrası nə ola-ola.

Quru çörəyini böləsən yarı...
İllah da bir yandan duman, çən ola.
Qurbanlıq quzusan, quzu qardaşım!
Bıçağımdan qorxma...
Sonrası sonrası nə ola-ola.

GECƏLƏR SƏN YATANDAN SONRA

Gecələr sən yatandan sonra
Öpürəm alnından,
Keçirəm yan otağa -
Bir ağ varağa yoldaş olmağa.

Ürəyim atlanır varağın üstə
Sənə xəyanətim - yuxusuz gecə
İndi bax, indi bax,
Məni silkələyən səs qoşulub
Unudub özümü çıxıb gedəcəm.

Gecələri yatmadığım günlər artır -
Sözlərim bir yandan.
Hansı misram oyaq deyilsə,
Yatır mənim əvəzimə.

Üstü açıq yatır narahət sözlər,
Səksənib ayılsan
Üstünü örtərsən misralarımın..

Gecələr sən yatandan sonra
Öpürəm alnından,
Keçirəm yan otağa -
Bir ağ varağa yoldaş olmağa.

ADAMLAR DƏYİŞİR HAVALAR KİMİ

Çəkilib uzaqdan baxdım özümə, -
Gördüm görkəmə dəyişib,
Üst-başım tamam köhnəlib,
Dabanı yeyilib çəkmələrimin...

Tanrının gözüne dik baxdığımndan
Xəbərim olmayıb üzümə düşən qırıqdan
Yaman inanmışam arvad sözünə:
"- Dağa bənzəyirsən sən bu duruşda".

Güzgüdə özünə baxıb göz vuran
O şux, o kür adam mən deyilmişəm.

Adamlar dəyişir havalar kimi
İlahi, mən niyə dəyişməmişəm?!

Dünyaya piyada gəlib-gedənlər
Odu eee... yanımdan atlanıb keçir.
Ürək qızdırdığım, çörək kəsdiyim
Qəfildən üstümdən atdanıb keçir.

Mən koram... Sən hara baxırsan, Tanrım!
Sənin də oyunun yamannan-yaman.
Haqqın tərəzisi qurulan vaxtı
Kiminə taxt verdin, kiminə palan.

Çəkilib uzaqdan özümə baxdım, -
bir də üzə gülüb,
arxamca daş atanlara...
Yol üstə ilantək qıvrılanlara...
Başımın üstündə qovğalar kimi
Bu yağış adamlar, külək adamlar -
Bu payız oğlanlar, bu qış gözəllər,
Bu külək oğlanlar, kələk oğlanlar,
Bu payız gözəllər, bu xəzəl qızlar,
Dayanıb yolumda qovğalar kimi, -
Adamlar dəyişir havalar kimi, -
Niyə dəyişmədin, Cəfərin oğlu?!

ADAM CİBİNDƏN ÜŞÜYƏR

Nə baxırsan yoxsul bəyə,
Nə gülürsən bu kişiyyə?!.
Ağac içindən oyular, -
Adam cibindən üşüyər...

Pul əl çirkidi... Yalandı.
Malın verən canın verər.
Ağac içindən sıyrılar,
Adam canından çürüyər.

Kasıb qəribdi Vətəndə, -
Qalıb yollarda tövsüyyər.
Adam canından sıyrılar,
Adam cibindən üşüyər.

Nə atmısan özünü
həsretin qucağına.
Leysan yağışı düşüb
könlünün ocağına.

Fələk səni qarğıyıb
özü düşüb həvəsdən.
Canında bir qorxu var -
canın çıxır qəfəsdən.

Sənin qayğına qallam,
Ey əlahəzrət zaman.
Ürəyim bombolomboş,
Salam, boşluğa salam.

Sən - dərz qız ...

Ömrü parça-parça dağılmış,
misraları yetim,
balaları dərbəder.
Bu yalquzaq ömrümə
hardan gəlib çıxdın,
dərz qız?..

Baxıb bu dünyaya
nəğmələr oxuyurdun,
təzə-təzə söz tikirdin
köynəklərin yaxalığına.
Ürəyində ev tikirdin,
ev qururdun
yalqız-yalqız
Bu yalquzaq ömrümə
hardan gəlib çıxdın,
dərz qız?!

Mənə çox şeyləri öyrədib şəhər,
qızdırma içində,
"narkoz" altında.
Mənim ürəyimin çiçək yerindən
bir kafe sökülüb "Nərgiz" adında.
Sən ki, ürəyində ev tikirdin,
ev qururdun yalqız-yalqız.

Bu yalquzaq ömrümə
hardan gəlib çıxdın, dərz qız?..

İndi buyur,
dağılan taleyi təzədən qur.
Ömründən təzə parça kəs,
cala ömrümə.
Həsretimi qayçıla,
dərdlərimi yama.
Mən yalquzaq,
Sən - dərz qız.
Yana-yana, dərz qız, yana-yana.

Bu ürək mənim deyil ki...
Sənindi.
Hərdən qəm əkəsən,
dərd becərəsən...

Ürəyim Sənindi -
işlə damarlarıma -
bəlkə qan verəsən,
qan köçürəsən?!
Ayrılıq çox şeylər
öyrətdi mənə.

Bacarsan
ürəyimin şəklini çək, -
as yaxannan...

Bu ürək mənim deyil ki...
Sənindi..
Bilənlərin nə vecinə,
bilməyənlərin nə qulağına?!

QAN-TƏR İÇİNDƏ

Əqrəbləri itmiş saat kimiyəm,
Vaxt ölür, çökür içimdə.
Cin çapmış at kimiyəm,
Qan-tər içindəyəm, anam,
Qan-tər içində.
Zaman dolaşır nə qovğasında
Şeytan-mələk davasında
Ürəyim əlimdən gedir,
Çırpınır qollarım qoynumda,
Gecəm qan-tər içində,anam,
Günüm qan-tər içində.
Bu əlim,bu da lal dilim,
Sözü xəmir kimi yoğuran dilim,
Cadar-cadar, dilim-dilim
Söz əkib-becərən dilim,
Sözüm qan-tər içində,anam,
Dilim qan-tər içində,
Alnımın qırış yerindən
Taleyin çaparı keçir.
Bu yurdu süyər yerindən
Bir ölüm qatarı keçir,
Elim qan-tər içində, anam,
Obam qan-tər içində.
Toxdayıb, səbrimdən asıldım,
Buğlanıb, ruhumdan asıldım,
Can hamı, qəbrimə qısıldım,
Söndüm qan-tər içində, anam,
Öldüm qan-tər içində.

KENTAVR

Bir gecə vağzalı yanından keçəndə
şəhərdə qəfildən işıqlar söndü.
Kürəyində yük daşıyan adamlar mənə
KENTAVRLARI xatırlatdı...
Bir də qulaqlarıma at kişnərtisi gəldi...

Dərdin arxasınca dördnala çapan
Bədəni at, başı adam,
Bu yarıat, yarıadam
Qaçmağa hallı adam
hara gedir, Yaradan?!

Sözünün dalında dağ kimi durub,
Hər gün bir sevdəylə döyüşə gedir.
Dalına atdığı şələyə baxmır.
Xəndəyə yığılmır, tələyə baxmır,
Özüylə söyüşə-söyüşə gedir.

At kimi yeriyir qəmin üstünə
Çapır, dördnala çapır,
Hara gedir qəm gətirir
Bir gün çörək tapır,
bir gün də tapmır...

"Mercedes" gözəllər keçir yanından
Vaxtı yox onlara gözücu baxa.
Faytona qoşulmuş ata boylanır,
Bu yarıat, yarıadama
ana boylanır
ata boylanır.

Kentavr şəhərdən baş açə bilmir.
Dəyənək qorxusu çıxmır canından.
Bu köçkün kentavr,
qaçqın kentavr
Polisin əlindən qaça da bilmir.

Bu qovur, o qovur,
Göydə Allah qovur, yerdə bəndəsi
Kəpənək yuxusu qaçıb gözündən
Hələ kütə gedir onun kündəsi.
- Hara gedirsən, KENTAVR?
- Kimdən qaçrsan, KENTAVR?
Başın bədənindən ayrı,
Bədənin başından ayrı,
Özün-özündən qaçırsan,
Gedirsən qəmin üstünə
söyüşə-söyüşə,
Yaşamaqçün, ölməməkçün
Atlar örüşə gedir,
Kentavrlar - döyüşə!

ÖMRÜN ÇİÇƏK VAXTI

Çox şeyə tələsdim...
Sevməyə belə,
Qoşuldum hər nəğmə səsinə axdım.
İndi ürəyimi tutsam da dilə
Keçir sevgi yaşı -
Ömrümün çiçək vaxtı.

Keçir, elə keçir yel atlı sevgim,
Dönüb arxasınca baxa bilmirəm -
Vallah, sevməyi də bacarmıram heç.

Ürəyim qınamaz doğmanı yadı,
Mənim sevgi payım bura qədərmiş.
Məhəbbət haqqında yazdıqlarımın
Hamısı bəxtimə düşən kədərmiş.

Daha ayrılığın yoxdur qorxusu,
İstəyin mənsiz də tək-tənha çapar.
Bizim sevgimizin ömründən uzun
Kölgəni sürüyüb arxanca apar
- Keçir sevgi yaşı...

HƏR PAYIZ BELƏCƏ

Sarala-sarala solan yarpaqlar
Düşür üzüqoylu torpağın üstə,
Kırpiyin, yanağın, dodağın üstə
Ömrünü sakitcə başa vururlar.

Ora bax, çinarın qızıl yarpağı
İndicə qopacaq,
Havada quşlarla bir az uçacaq,
Sonra yorularaq qonacaq yerə.

Əlvida, ağaclar!
əlvida -
Payızın külək əliylə
Yaşıl yarpaqların itən ömrünə.

Yarpaqlar güvənmir ağaca heç vaxt
Küləyə gedərlər, bada gedərlər.
Bir fəsil ömrünü uzatmaq üçün
Səksənən ağac
Verər yarpaqları güdaza bütün.
Ağacın dərdini yarpaqlar çəkir,

Çəkirlər - torpağa dönənə qədər.
Hər payız yarpaqlar köçəndən sonra
"Ağaclar ölür ayaqüstə".

